

Het Kustersluik

Heemkundevereniging Sprang-Capelle

Jaargang 19
2025

Redactieadres: Schoolstraat 20, 5161 ZD Sprang-Capelle, tel. 0416-312210

Redactieleden: Piet Pruijssers, Trudy Spierings, Dieter Verbeek, Rien Visser, Netty Waarts

no. 4
december

Van de redactie

Het jaar 2025 loopt op z'n laatste benen. U treft hier dan ook het laatste nummer van dit jaar aan. Het was een heel actief jaar waarvan de redactie verslag mocht doen. En van die laatste activiteiten vindt u hier nog verslagen.

U leest van een verrassend bezoek aan Monument van Riel. Wat waren de deelnemers enthousiast. Een bezoek meer dan waard. En Maarten van Rossum is langs geweest. Het weer was erg slecht op die donderdagavond en paste wel bij de praktijken van die veldheer. Maar dat slechte weer hield onze leden thuis. Gelukkig kunt u het verslag lezen, dan wordt u ook deelgenoot van die lezing.

Van onze dialectrubriek blijf ik altijd genieten. Wat een avontuur heeft Hennie beleefd. Maar dat past natuurlijk helemaal bij haar. De feestdagen staan voor de deur. De redactie wenst iedereen

fijne en gezellige feestdagen.

Wees voorzichtig met het vuurwerk en start het nieuwe jaar goed!

Rien Visser

Van de bestuurstafel

De voorbereidingen voor een nieuw verenigingsjaar zijn in volle gang. De programmacommissie is een aantal keren bij elkaar geweest.

Het resultaat mag er zijn. Er staan weer vijf interessante lezingen op de rol. Twee keer kunt u op excursie naar een bezienswaardigheid hier in de buurt.

Wij hopen u te zien bij een van die activiteiten die onze vereniging organiseert.

Door allerlei omstandigheden is er in 2025 weinig of geen aandacht geweest voor de Open Monumentendag. In 2026 hopen we daar verandering in aan te brengen.

De uitslag van de RABO ClubSupport bijdrage was voor de heemkundevereniging zeer positief met bijna 1600 euro. Een mooie opsteker. Graag bedank ik de Rabobank, maar ook alle leden die op onze vereniging gestemd hebben. Dat geeft toch een goed gevoel.

Als Het Kustersluik in november uitkomt, dan hebben we ook onze vrijwilligersavond gehad, die dit jaar in Zidewinde plaatsvond en door Ben Spijkers georganiseerd werd. Daarmee hebben we alle vrijwilligers van onze vereniging bedankt voor hun inzet.

De club vrijwilligers is dit jaar ook weer gegroeid en bedraagt nu ongeveer 50 personen.

De oproep 'bestuursleden gezocht' blijft overeind. Gelukkig heeft de oproep ook resultaat. Maar we streven naar een voltallig bestuur.

Bijna ook weer een jaar voorbij. Een jaar dat we niet snel zullen vergeten. Wat een actief jaar. Denk aan de grote activiteit rond '80 jaar vrijheid'.

Wim Konings

Nieuwe leden van onze vereniging

Van de ledenadministratie kregen we het bericht dat weer zes nieuwe leden bij zijn:

R. Rosenbrand, Waalwijk
M.J.J.M. Gidding, Sprang-Capelle
C.A. Giessen, Woudrichem
G. Hol, Sprang-Capelle
C.M. Brol, Sprang-Capelle
S. Kommers, Eindhoven
W. Schouten, Kaatsheuvel.

Heemkundevereniging Sprang-Capelle op bezoek bij groep 5/6 van CBS De Rank

Op maandag 1 en dinsdag 2 september 2025 ontvingen de leerlingen van groep 5/6 van CBS De Rank in Sprang-Capelle bijzonder bezoek van de Heemkundevereniging Sprang-Capelle. Deze twee dagen stonden in het teken van de Watersnoodramp van 1953. De vrijwilligers brachten oude foto's, persoonlijke verhalen en uitleg mee, waardoor de geschiedenis voor de kinderen tastbaar werd.

De watersnoodramp was een tragische gebeurtenis die grote delen van Zeeland, Zuid-Holland en Noord-Brabant trof. Dankzij de Heemkundevereniging Sprang-Capelle kregen de kinderen een duidelijker beeld van wat er gebeurde in hun eigen regio. Han van der Schans en Henny Rijkers deelden persoonlijke getuigenissen van mensen die de ramp hadden meegemaakt, wat het verhaal nog indrukwekkender maakte. De leerlingen luisterden geboeid en stelden veel vragen over de gevolgen van de ramp voor de regio en de mensen die erdoor getroffen waren.

Naast de feiten werd ook de nadruk gelegd op de waarde van saamhorigheid en doorzettingsvermogen. De vrijwilligers, Han van der Schans en Henny Rijkers, vertelden hoe dorpen en gemeenschappen samenwerkten om de schade te herstellen en elkaar te ondersteunen in moeilijke tijden. Dit gaf de kinderen niet alleen inzicht in de geschiedenis, maar ook in het belang van samenwerken en elkaar helpen.

Het bezoek was een leerzaam moment voor de leerlingen, die niet alleen de geschiedenis van de watersnoodramp leerden kennen, maar ook waardevolle levenslessen over veerkracht en gemeenschapszin meekregen. Het was een waardevolle ervaring die hen hopelijk nog lang zal bijblijven.

Joep Huijbregts

Fijne feestdagen!

In gesprek met Ben Spijkers

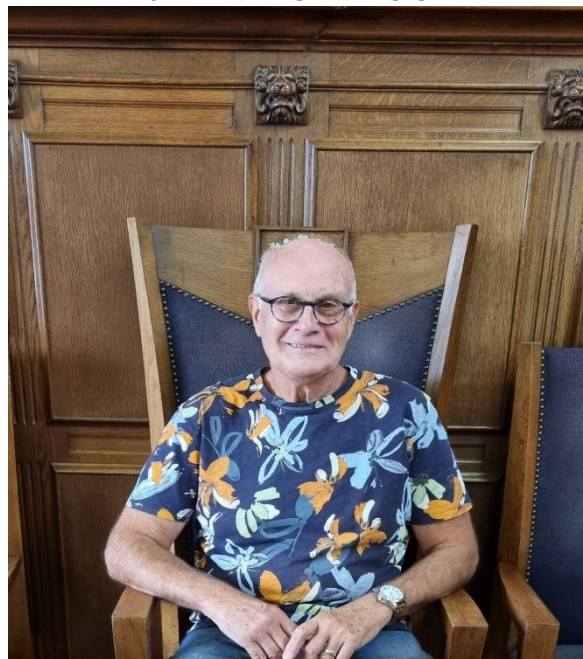
Bijna wekelijks is Ben in 'Ons Heem' te vinden; ook kom ik hem regelmatig op straat tegen als hij aan het wandelen is met zijn vrouw Jopie, of het hondje uitlaat van zijn zoon. Spijkers is geen Sprangse naam; ik ben nieuwsgierig naar wie Ben Spijkers is. Dus op naar 'Ons Heem' op donderdagmiddag.

Ik laat Ben aan het woord.

'Ik ben geboren en opgegroeid in Oisterwijk. Na de middelbare school ben ik in de zorg gaan werken bij Huize Assisië in Biezenmortel. Daar heb ik ook mijn vrouw Jopie leren kennen. Wij wilden graag gaan wonen in Oisterwijk, maar daar konden we geen huis krijgen. Jopie en ik zijn in 1980 getrouwd en gaan wonen in Sprang-Capelle. Wij wonen graag in Sprang-Capelle en zijn er helemaal geworteld. Wij hebben twee zonen en schoondochters en twee kleinkinderen, het derde is op komst. Ik heb 45 jaar op diverse plaatsen met plezier in de zorg gewerkt. Altijd met mensen met een beperking. Toen ik 65 jaar werd, vond ik het goed en ben met vervroegd pensioen gegaan. Jopie werkt nog steeds in de gehandicapten zorg.'

Ben, hoe ben je bij de heemkundevereniging terechtgekomen?

'Ik heb altijd al belangstelling gehad voor oude foto's en stambomen. Samen met mijn zwager heb ik de stamboom van de naam Spijkers uitgezocht. Het blijkt dat de naam stamt uit Tilburg. Mijn stamvader was pachter van de Tongerloose Hoef in Tilburg. De boeren moesten hun pacht in natura betalen. Dat werd opgeslagen in een spijker (spicarium, dat is een korenschuur), vandaar de naam Spijkers. Ook de stamboom van mijn vrouw, 'Kamerman' heb ik uitgezocht. Hierdoor kwam ik in 'Ons Heem' terecht waar ik contact kreeg met Koos Nieuwenhuizen. Hierdoor was mijn belangstelling gewekt en ben ik vrijwilliger geworden bij de heemkundevereniging. Begonnen met het uitzoeken van de bibliotheek. Na een jaar werd ik gevraagd toe te treden tot het bestuur. Hier heb ik ja op gezegd.'

Dat is wel een verandering Ben, hoe bevalt je dat?

'In het begin was het wennen. Er gebeurt zoveel in het bestuur, maar gaandeweg heb ik mijn weg gevonden. Ik ben begonnen met het mede vormgeven aan projecten. Zoals het boek met plaatjes die bij Albert Heijn te krijgen waren. Eerst de foto's uitzoeken, samen met Wim Konings mensen zoeken die er een tekst bij konden schrijven. Het was een doorslaand succes. Er is zelfs een

heuse ruildag georganiseerd voor de mensen om het album compleet te krijgen. Een hoop werk maar een groot succes. Bij lezingen in Zidewinde ben ik vaak bij de ingang te vinden. Tijdens de zomersluiting van 'Ons Heem' heb ik de expositieruimte opnieuw ingedeeld. Er staan nu o.a. drie vitrines met foto's en bijzonderheden van Sprang, Vrijhoeve en Capelle. Ook de burgemeesterskamer is opnieuw ingericht. Ik heb van alles op internet opgezocht, daar waar mogelijk printjes gemaakt en ingelijst opgehangen. Zichtbaarheid is belangrijk. Dat geldt ook voor de jeugd; onlangs zijn er nog schoolkinderen van De Bron in 'Ons Heem' geweest. Een aantal vrijwilligers, onder wie Han van der Schans, heeft toen een stukje geschiedenis verteld. Het is zeker de moeite waard om 'Ons Heem' te bezoeken.'

Je bent druk bezig zeg.

'Zeker, maar dat is nog niet alles. Ik ben ook nog druk bezig met de verkoop van de boeken die nog aanwezig zijn. Verder beoordeel ik met Joep foto's, archiefstukken en voorwerpen die aangeboden worden en nog heel veel meer. De heemkundevereniging is een bloeiende vereniging. We zijn dringend op zoek naar vrijwilligers die het bestuur kunnen ondersteunen op tal van zaken.'

Daar ben ik het mee eens. Ben had nog veel meer te vertellen, zoals over zijn verzameling stripboeken van Willy Vandersteen, het maken van foto's en het plaatsen van (oude) foto's op de facebook-site van Sprang-Vrijhoeve-Capelle van toen. Waar haalt hij de tijd vandaan?

Bedankt, Ben, voor het prettige gesprek en heel veel succes met je werkzaamheden voor de vereniging. En dan is er koffie geschonken door een van de vrijwilligers. Het is weer gezellig druk in 'Ons Heem' op deze donderdag.

Verslag van de kleine excursie op zaterdag 27 september 2025 naar Monument van Riel in Heukelom

Wat moet je nu van zo'n excursie verwachten? Kom je naar een uitdragerij kijken? Of is het echt een soort museum? Ik zou het eerder 'een wonderbaarlijk paradijs' noemen. Of anders, zoals een deelnemer het noemde, een georganiseerde chaos.

Nadat de mensen langzaam gearriveerd zijn, starten we op een soort uitkijkpunt. We hebben zicht op een tegeltableau van Johannes de Doper. Ooit sierde dit tableau de gevel van een school in Oisterwijk. Marcel vond het jammer dat die tegeltjes op de stort terecht kwamen. Eén voor één heeft hij de tegels van de muur gehaald en hier weer opgebouwd.

En dan naar binnen voor de koffie. Je wordt dan overvallen door de grote hoeveelheid voorwerpen die je in deze kamer ziet.

Je kwam ogen te kort om alle kussens en lampen eens goed in je op te nemen. Maar je kreeg alle tijd. 34 mensen kregen van Angèle één voor één een kop koffie of thee aangereikt, met een heerlijke, zelfgebakken appel-taart. Geen dienblad vol met kopjes, nee rustig aan, kijk maar goed om je heen.

Wat mij opviel was de grote hoeveelheid borduurwerkjes van dames, niet alleen de hoofden van dames, maar hele lichamen zonder kleding. De mensen die rond de openhaard zaten, zullen nog nooit zo lekker gezeten hebben:

op een blote dame. Maar dan wel geborduurd. Nergens ter wereld zullen er meer borduursels in één kamer aanwezig zijn dan hier bij Angèle en Marcel. Zelfs het hele plafond is beplakt en bespijkerd met van alles en nog wat. Met een scheef oog keek ik naar boven waar twee voorkanten van jukeboxen hingen. Het paste allemaal in het wonderbaarlijke paradijs.

In deze boerderij hebben Angèle en Marcel met hun twee kinderen al 55 jaar geleefd. De vader van Marcel was bang dat zijn zoon naar New York zou vertrekken; daarom kocht hij deze boerderij voor hem. Samen hebben ze de oude boerderij afgebroken en steen voor steen weer opgebouwd rondom hun verzameling van kunst en kitsch. Of is het alleen kitsch? Wie het weet, mag het zeggen.

Marcel zit vol met anekdotes die hij op een leuke manier aan de man en vrouw brengt. Om alles te zien kom je ogen tekort en om alles te horen kom je oren tekort.

In een kamer waar gewoon geleefd wordt, kan een televisie niet missen. Maar die is op een mooi plekje verstopt. In de beginjaren hadden ze het niet zo breed. En van luister- en kijkgeld betalen hadden ze nog nooit gehoord of nog nooit willen horen wellicht. Tot er op een dag een controle aangekondigd werd. Gelukkig had Marcel de hand weten te leggen op een mobiele biechtstoel. Hij demonstreert dat het een echte is, met een gordijntje en een schuifje. In die mobiele biechtstoel werd de tv opgeborgen. De controleur zocht natuurlijk niet naar een tv in de biechtstoel. Marcel nuanceert zijn verhaal met de opmerking: 'Zo'n goddeloos ding in een biechtstoel, wie verzint het.' Marcel natuurlijk!!!

Ik kan natuurlijk nog een pagina vullen met wat er te zien en te horen is over die eerste kamer. Maar we moeten nog door heel de boerderij die opgevuld is met curiosa van 55 jaar verzamelen tot op de dag van vandaag.

Door de keuken verplaatst de groep zich naar een tweede ruimte. Ik vraag me af waarom we ons door die keuken heen moeten wringen. Hier raakt Marcel een beetje de regie kwijt. Twee of drie mensen behoren tot zijn publiek. Maar het is niet erg. Overal is wel iets bijzonders te zien. Van miniapotheken tot minibibliotheken. Centraal in die ruimte staat een olijfboom of vijgenboom. Maakt eigenlijk niet uit, jammer dat hij is doodgegaan. Hij wordt nu gebruikt om allerlei versieringen op te hangen. Maar de aandacht gaat natuurlijk uit naar de lamp uit een metrostation in Parijs. Dat zal de halte 'het wonderlijke paradijs' zijn.

Vol trots laat Marcel ook zijn serre zien. De klimopplanten groeien van buiten naar binnen. Vol overtuiging zegt hij dat je die planten geen water hoeft te geven omdat ze in principe buiten staan. Wat hier allemaal staat, past ook eigenlijk wel bij een serre. Waar je ook kijkt zie je opgezette dieren. Of zijn het velletjes waar hun kop nog aanzit? Dat hun speurtochten op Franse rommelmarkten niet altijd even goed gaan, blijkt uit de lange banken die in de serre staan. Die komen uit een bioscoop in Kortrijk. Marcel wilde ze eigenlijk niet hebben: wat moet je er mee! De eigenaar had gevraagd of hij ook een bod wilde uitbrengen. Dus had hij een laag bod gedaan, zodat hij zeker wist dat de banken niet naar hem zouden komen. Maar vol trots kwam de eigenaar melden dat Marcel het beste bod had uitgebracht. En Marcel niet flauw, die toog naar Kortrijk om zijn banken op te halen. Weer een mooi verhaal rijker, naast die banken.

En nu met z'n allen naar het winkeltje uit 1870. Ze hebben er een speciale kelder voor gebouwd. Niet te geloven, je waant je echt in een buurtsuper uit 1870.

In dat winkeltje in het achterhuis vertelt Marcel nog een mooie anekdote. Hij had ooit een oude langgevelboerderij gekocht van twee vrijgezelle dames. Die aten samen nog uit de pan. Ik denk dat er een eenpansgerecht gekookt werd. Om beurten namen ze de pan tussen de knieën om uit te eten. Op een keer vroeg een van de dames aan Marcel of hij ook 'een koude lamp' voor hen kon regelen.

Marcel kon niet bedenken wat die dames daarmee bedoelden. Dus vroeg hij om een nadere verklaring. De dames hadden ergens een soort kast gezien waar het lekker koel in was. En als je de deur opendeed brandde er licht. Nu was het duidelijk: de dames hadden het over een koelkast.

We vervolgen de rondleiding op de bovenverdieping. De trappen in het trappenhuis zijn al bijzonder, gemaakt van roosters uit een varkenshok. Er zijn daar allerlei kamertjes te zien met van alles en nog wat: oude boeken, duizenden flesjes van een failliete parfumerie uit Tilburg en een heuse

spiegelkamer. Marcel waarschuwt voor de roze kamer, vooral de mannen moeten zich koest houden. Maar het valt allemaal mee. Tussen alle curiosa die het echtpaar verzamelt, zitten natuurlijk ook wel eens wat erotisch getinte voorwerpen. Maar we leven tenslotte in de 21e eeuw.

Moe van het kijken en luisteren sluiten we af met een drankje bij het metrostation.

Rien Visser

In memoriam

Sinds het vorige Kustersluik is, zover ons bekend, in deze periode Dick van Oversteeg, Kennedystraat 13, Sprang-Capelle overleden.

D'n draod

'n Mònd of vier geleeje wier ik gebeld dur eënen Bauke. Hij zeej dè-tie prodjoecer waar van de film-akkedeemie in Utrecht. Hij begeleidde de afstudeer-studente meej 'ne film die oover d'n Irste Wèèreldoerlòg ging. Bauke was dur iemand getipt dè-se mer ies bij de heemkunde in Sprang-Capelle moese informeere, 'want daor zit 'n goei dialectgroep,' han ze teege diejen Bauke gezeed. En zo kwaame ze bij meen terechte! Ik moet eêrlijk zegge dè ik 't geweldig interessant vond en ik zeej gelèèk dè'k daor gèere òn meej wou werke.

Ze zouwe meen op 'nen dinsdaggemèèrge koome haole. Nou, 'nen bijzonder aardige jongeman stond om aacht uur al òn de bel, en wij nòr Amsterdam. 't Was ongeleûflijk druk onderweeges, mer dieje student wies ooveral de slèùproetes te vèene. 't Was echt de 'erbeezie-roete', za'k mer zegge.

Midden in Amsterdam was die stúdioo. Ik heb nog nooit zoveel knòpkjes gezién – en wè-t'r allemaol bij heùrt. Ik moes in 'n gelèuddichte kaomer zitte mee 'n groòt scherm. Daar zaat ok d'n acteur die dè in moes spreek in 't Braobaants, want dieje film ging oover 'de dodendraad'. Dè was de prikkeldraad-versperring die de Dùtsers hillemaol langs de Belgisch-Neederlaandse grens han gespanne mee tweejduuzend volt 'r op! Toen zen d'r duuzende meense gesneuveld bij dieje prikkeldraad.

Mer wè denkte gullie? Diejen acteur waar 'nen Iteljaon! Hij spulde 'n èèrm bòèrke mee 'n paor mao-ger scharminkeltjes van koeikes die-tie òn 't voeiere waar, toen-t'r 'n paor Dùtsers van de doewaone bij hum langskwaame. Hij wies ooveral van aaf omdè-tie òn de grens woònde. Mer nou motte gullie 'nen Iteljaon ies Braobaants laote praote... Ik heb dubbel geleege van 't laache! Op 't lest hebbe we woord vur woord opgenoome, en iedereên ha de gròtste lòl: de prodjoecer, de gelèudsman die-t'r vur moes zùrge dè alles gesynchroniseerd opgenoome wier, de kleurinsteller enzovort.

De vurzitter van oons dialectgroepke mee z'n vrouw en ik mee meen zuster zen nòr de premjèere in Utrecht gewiest. Ze han oons netjes ùtgenoòdigd, duus wij 'r nòrtòe netuurlijk! En nou 't mōiste: wij stòn òk op d'n afspeultitel! Dieje film wor irst op de schoole gedraaid. Hij ies nie lang, mer wel 'n bietje triestig en ontroerend, za'k mer zegge, in deeze tèd. En dè Iteljaontje za'k nie gaauw mir vergeete. Ochèèrm, wè zwitten-ie tòch mee al die moeilijke worde!

Henny Rijkers

Verslag van de lezing op 23 oktober 2025 over Maarten van Rossums plundertochten op het Brabantse platteland door Sander Wassink

Toen ik de uitnodiging voor deze avond las, was ik meteen vele jaren terug in de tijd. En wel bij de tv-serie 'Floris en Sindala', uitgezonden in 1969. Ik heb daarvan genoten en daarom hoefde ik niet te twijfelen: deze lezing wilde ik graag bijwonen!

Sander Wassink heeft o.a. een studie gemaakt van deze 16e-eeuwse Gelderse krijgshere, die bekend stond om zijn meedogenloze oorlogsvoering en om zijn lijfspreuk: **'Blaken en branden is het sie-raad van de oorlog'**. Sander spitst zijn lezingen graag toe op de lokale situatie. En omlijst die met sprekende voorbeelden.

Wie was Maarten van Rossum? En wat dreef hem? We weten meer van de politieke omstandigheden in zijn tijd dan van de man z'n persoon en opvattingen.

Waar zijn er sporen van Maarten van Rossum te vinden?

Van de eerste 25 jaar van zijn leven weten wij niets. Daarna zijn er documenten gevonden die door hem zijn ondertekend. Hij verscheen bv. in 1519 in de boeken met een aanvraag voor een vergoeding: 'verlies van krijgssuïtrusting'. Maarten kwam op voor zijn manschappen.

Maarten was van adel en kreeg daar waarschijnlijk ook een passende opvoeding bij. Wat dat inhoudt blijkt uit het stamboek van een Overijssels edelman: houden aan de erecodes, wapens mogen dragen, familie is belangrijk en loyaal aan de streek.

In die tijd was Gelre ingesloten door gebieden van de Roomse keizer Karel V. (1500-1558) uit het huis Bourgondië-Habsburg. Karel V wilde ook het hertogdom Gelre aan zijn gebieden toevoegen. Uiteraard verzette de hertogen van Gelre zich daartegen, maar ze hadden moeilijk te verdedigen grenzen en waren ook economisch zwak. Een conflict dat tot 1543 steeds heftiger werd.

Maarten werd de veldmaarschalk van de hertog van Gelre. Zijn tactiek was kort maar krachtig: met grote groepen strijders rooftochten houden. Brandstichting, gevangenen maken, meenemen naar Gelre, losgeld vragen. De soldaten mochten hun soldij plunderen. Zo kreeg het platteland (met name Noord-Brabant) in de 16e eeuw te maken met een terugkerende dreiging van oorlogsgeweld (1542-1543) En betaalde een hoge prijs.

Uiteraard zocht Maarten van Rossum zijn locaties goed uit. Zoals bv. bleek uit de inval in Den Haag (1528): geen stadsmuren, veel ambtenaren en edelen en niet goed bewaakt.

In 1543 rekende Karel V af met de hertog van Gelre. Maarten van Rossum bood toen zijn diensten aan Karel V aan. Hij werd adviseur van de landvoogdes van de Nederlanden, zus van Karel. En gouverneur van Luxemburg.

Hij heeft een aantal belangrijke huizen in eigendom verkregen, zoals in Arnhem het Maarten van Rossumhuis, ook wel Duivelshuis genoemd. En in Vaassen De Cannenburgh. Hij kocht veel grond in de nabijheid en werd grootgrondbezitter.

Tot slot: Er waren deze avond 42 bezoekers aanwezig. Waarschijnlijk omdat de lezing geheel in stijl van het leven van Maarten van Rossum, op een stormachtige avond, plaatsvond.

De lezing was desondanks meer dan de moeite waard!

Mocht u op een later moment toch deze lezing willen bezoeken of meer willen weten, dan kan dat. Sander heeft de komende maanden meer lezingen gepland. Er is ook veel over geschreven, zoals bv. in de boeken van Bart van Loo.

Het Duivelshuis in Arnhem

Voor de liefhebber: er is ook een wandelpad met de naam het Maarten van Rossumpad van Den Bosch tot Steenwijk, 384 km.

Trudy Spierings

Prettige kerstdagen!

Oma's fototrommel

Op de vorige foto uit onze trommel hebben we een aantal reacties ontvangen.

Henk van Oosterhout meldde dat de tweede persoon links Gerrit van Baardwijk is. Hij was getrouwd met Toosje van Mersbergen, en zij woonden aan de Wendelnesseweg-West. In zijn tijd bij de harmonie droeg hij altijd de trom.

Ad Sterrenburg en Arno van Oversteeg noemen ook de naam van Gerrit van Baardwijk en Anton of Kees de Jong.

Gerrit Haverhals wist ook plaats en gelegenheid te noemen; we laten hem zelf aan het woord:

'Aan deze foto heb ik mooie herinneringen. Ze komt uit de collectie van Rom van Drongelen uit de Burgemeester Vermeulenstraat. Deze foto is gemaakt in zijn huis ter gelegenheid van het feit dat mijn vader werd 'geridderd' door burgemeester Buijnink, omdat hij 50 jaar werkzaam was bij schoenfabriek Van Drongelen.

Alle werknemers waren daarbij aanwezig, en ook mijn moeder en ikzelf met mijn gezin. (Ik moet nog ergens foto's hebben liggen waar ze allemaal opstaan.) Daarnaast heb ik nog een krantenartikel uit 'De Maasroute' en het 'Brabants Dagblad' van 22 april 1980. Hierop staat burgemeester Buijnink bij het opspelden van de medaille, en Rom van Drongelen met vader bij de overdracht van het cadeau: een herenrijwiel (ik heb het nog staan).

De werknemers op de foto zijn v.l.n.r.: een jonge Turkse jongen (naam weet ik even niet meer), Ger-rit(je) van Baardwijk (woonde op de Wendelnesseweg naast Elsmann, schuin tegenover dokter Ger-lach) en daarnaast Kees(je) de Jong; die woonde in de Nassaustraat. En de dame heet Corrie Hamers uit Kaatsheuvel.'

We danken bovenstaande heren hartelijk voor hun reacties en zijn blij dat we niet alleen de namen hebben maar ook de gelegenheid waarom de foto genomen is.

Bij de nieuwe foto weten we de plaats al wel te vermelden. Deze is genomen bij de firma Joh. Vos Capelle ter gelegenheid van de opening van de nieuwe zaak in 1988. We zien een gezelschap dat de nieuwe folder ijverig aan het bestuderen is. Wie herkent iemand van deze mensen?

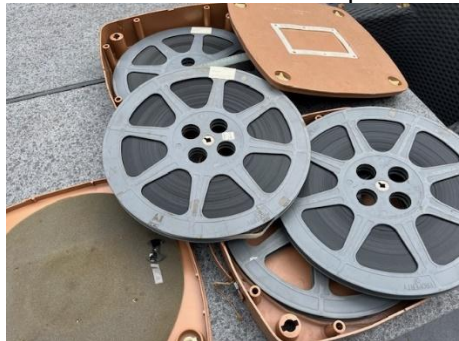
De namen kunt u doorgeven aan Dieter Verbeek: pl.verbeek@ziggo.nl of op tel. 06-27346249.

Dieter Verbeek

Film-Online

Oude films blijven binnenkomen!

Ondanks het feit dat filmen vroeger in het analoge tijdperk erg kostbaar was, is er veel gefilmd. Er blijven regelmatig oude films opduiken, die het dorpsleven van vroeger prachtig in beeld brengen. Beelden van jaarmarkten, verenigingsfeesten en optochten geven een unieke inkijk in het verleden en roepen bij velen warme herinneringen op. Sommige opnames dateren nog uit de jaren '50 en '60 en laten zien hoe ons dorp zich door de tijd heeft ontwikkeld.

Recentelijk ontvingen we uit de nalatenschap van Wijnand Konings drie bijzondere 16 mm bioscoopfilms uit de jaren '30. Een daarvan was County Hospital van Laurel en Hardy. Wie kent ze niet? De Dikke en de Dunne. Volgens mij zijn die in de jaren '50 's avonds vertoond op de kiosk in Capelle. Wie was er ook bij?

Oproep:

Onze vereniging wil de bijzondere films bewaren, digitaliseren en in de rubriek Film-Online plaatsen. Zo zijn ze voor iedereen en ook voor toekomstige generaties goed toegankelijk. Daarom doen wij nogmaals een oproep aan al onze leden: Heeft u nog oude films, video's of geluidsfragmenten die het dorpsleven vastleggen? Laat het ons weten! Samen kunnen we dit waardevolle erfgoed veiligstellen. Neem contact met ons op of breng uw materiaal tijdens de openingsuren op donderdagmiddag. De koffie staat meestal klaar!

Leo de Jong

Een goede jaarwisseling toegewenst!